

Pildele Domnului Isus în Matei

Pilda semănătorului

Matei 13.3-9; Marcu 4.3-9; Luca 8.5-8

În capitolul 12 din Matei se vede că Domnul Isus este cu totul respins de iudei, iar mai-marii lor făptuiesc păcatul împotriva Duhului Sfânt. Aceasta este o dovadă că Israel n-a adus nici un fel de roadă pentru Dumnezeu.

Faptul acesta ne conduce la o ordine de lucruri cu totul nouă: Dumnezeu ia acum caracterul unui semănător. Omul s-a dovedit că nu poate aduce roade și de aceea punerea la încercare a încetat, iar Dumnezeu a devenit Cel care dă, care nu mai caută roade. Aceasta face din pilda semănătorului un fel de pildă-cheie. Domnul a spus ucenicilor Săi: „Nu înțelegeți pilda aceasta? Cum veți înțelege atunci toate celelalte pilde?” (Marcu 4.13). Și e de mirare că pînă în ziua de azi acesta este un lucru pe care mulți care spun că sînt creștini nu-l înțeleg; ei sînt foarte ocupați să găsească ceva în om, ceva care să poată fi cultivat și făcut să se potrivească pentru Dumnezeu. Este o mare greșeală! Omul a fost pus la încercare în condiția nevinovăției adamice, fără lege, sub lege, sub proroci, sub Hristos — dar totul s-a sfîrșit în faliment și acum un Semănător trebuie să iasă afară să-și semene sămînța și slujitorii Săi s-o semene în lumea largă.

Pilda este de o simplitate plină de frumusețe. Cine nu știe ce este un semănător care își împrăștie sămînța peste pămîntul arat? În locurile unde nu sînt garduri, o parte din sămînță cade pe drum și este călcată în picioare de trecători sau este luată de păsări. Altă sămînță cade pe un loc unde este puțin pămînt sub care se află o stîncă, iar alta cade printre spini, care o înnăbușe. Totul formează o scenă deseori văzută în Palestina de marile mulțimi către care era adresată pilda aceasta.

Din fericire, avem însăși explicația Domnului cu privire la pilda aceasta. Sămînța semănată este „cuvîntul împărăției” în Matei și „Cuvîntul lui Dumnezeu” în Luca — vestea bună a lui Dumnezeu către om. Este vorba de primirea cuvîntului Domnului în inimi, nu de stabilirea împărăției pe pămînt. Și foarte clar ni se prezintă piedicile care stau în calea primirii de către om a cuvîntului vestit. Cel care se opune lucrării acesteia este vechiul vrăjmaș, Satan. El este prezent unde se predică, să fure sămînța, ca nu cumva să prindă rădăcini. Vrăjmășia aceasta pe care el și-a arătat-o în grădina Edenului continuă să existe, în toată răutatea ei. El este nu numai vrăjmașul lui Dumnezeu, ci și al omului, deși sărmanul om căzut nu știe lucrul acesta și nici nu-l crede cînd i se spune. De ce omul nu simte lanțul Satanei prin care e dus la pierzare, ni se spune în curind. Satan stie care sînt înclinările omului și are grijă să pună lanțurile în direcția în care omului îi place să meargă. Și atunci omul nu simte legăturile care-l țin și-l urmează orbește pe Satan.

Cuvîntul semănat vine din inima lui Dumnezeu și se adresează inimii omului. Sămînța de pe drum reprezintă pe ascultătorii care nu înțeleg Cuvîntul și Satan îndată fură sămînța și nici una nu prinde rădăcini.

Un fapt foarte dureros aflăm cu privire la ascultătorul asemănat cu un pămînt stîncos. Se spune că el aude Cuvîntul și-l primește de îndată și cu bucurie. Dar nu are rădăcină și atunci cînd vine încercarea sau persecuția din pricina Cuvîntului, el imediat se lasă împiedicat. Sămînța pare că a răsărit, dar la căldura soarelui se usucă. Ascultătorul a auzit într-adevăr o istorie frumoasă — istoria harului lui Dumnezeu — și i-a plăcut. Dar repede, totul a luat sfîrșit!

Aici de două ori întîlnim „îndată”. El primește Cuvîntul „îndată”; dar cînd vine persecuția din partea lumii, îndată el părăsește totul. Desigur, aceasta ar trebui să ne facă să fim prudenți cînd este cazul să ne pronunțăm repede cu privire la rezultatele seminței semănată. Expresiile folosite sînt tari: Cuvîntul este primit, și primit cu bucurie, deci noi putem trage repede concluzia că lucrarea trebuie să fie reală. Dar conștiința poate că n-a fost atinsă și atunci ascultătorul este descris ca „neavînd rădăcină în sine însuși” și persecuțiile care vin îl fac să se lepede. Iar noi, dacă ne-am grăbit să spunem că „s-a întors la Dumnezeu”, sîntem rușinați.

Ascultătorul care primește Cuvîntul între spini este imul care „aude Cuvîntul”, dar acesta este înăbușit de grijile obișnuite ale vieții, de înșelăciunea bogățiilor și de poftele altor lucruri. Inima e plină de propriile ei necazuri și astfel, fiind un amestec în ceea ce urmărește omul, sămînța ajunge să fie fără roadă; ea este pierdută.

În sfîrșit, este numită la urmă sămînța care cade pe un „pămînt bun” și produce roade în diferite măsuri. Dar cum ajunge pămîntul să fie bun? Există vreun pămînt bun în omenirea decăzută? Știm din alte părți ale Scripturii că „lumea zace în Cel Rău” și „nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar”. Atunci hotărît că un astfel de pămînt trebuie să fi fost pregătit mai dinainte. Chiar în natură, solul de pe această planetă robită de păcat cere să fie pregătit pentru sămînță. Cu cît mai mult atunci este nevoie de o astfel de pregătire pentru cei care sînt „născuți în nelegiuire.” Astfel înțelegem că întreaga lucrare este de la Dumnezeu.

Cei care primesc Cuvîntul într-un pămînt bun sînt în contrast cu ascultătorii de pe drum, ei înțeleg Cuvîntul și-l păstrează (Luca). Sămînța a pătruns prea mult în adînc, nu mai poate fi furată de Satan sau să fie uscată de soare, căci „noi sîntem lucrarea lui Dumnezeu” (Efeseni 2.10). În Luca se spune despre „o inimă cinstită și bună”, în timp ce inima omului este „nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea”.

Pilda aceasta dă deoparte într-un mod minunat perdeaua dintre noi și lumea nevăzută. Dumnezeu a trimis pe slujitorii Săi să predice „Cuvîntul”, dar Satan, care este nevăzut, este preocupat ca acest Cuvînt să nu aibă efect. Și este de remarcat că în toate cazurile prezentate, împiedicarea Cuvîntului de a aduce roade se datorește unor influente exercitate asupra ascultătorilor: într-un caz este persecuția din partea lumii, în altul grijile vieții acesteia și înșelăciunea bogățiilor — și în fiecare caz lucrează Satan. Dacă el nu poate fura de îndată sămînța, știe cum să stîrnească persecuții atunci cînd Cuvîntul a fost ascultat; și apoi grijile veacului, înșelăciunea bogățiilor și poftele altor lucruri (și expresia aceasta din urmă din Marcu 4.19 include mai degrabă căutarea de plăceri) sînt arme puternice în mîna lui, ca să distrugă sufletele. Da, așa cum am văzut, lucrarea mîntuirii este a lui Dumnezeu de la început pînă la sfîrșit. Și, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El face lucrul acesta și El face totul. El pregătește sămînța și trimite pe semănătorii Săi; El pregătește solul și face ca sămînța să prindă rădăcini și în felul acesta ea aduce roade care se înmulțesc spre slava Lui.

Faptul că numai unul din cele patru feluri de teren a adus roade ne poate spune că Domnul nu așteaptă o primire universală a cuvîntului împărăției sau a evangheliei.

Pilda grâului și a neghinei

Matei 13.24-30

Aici vedem iar cît de preocupat este Satan să caute să strice lucrarea lui Dumnezeu, cu ocazia întemeierii împărăției Sale. Ce nu poate împiedica, Satan va căuta să încerce să strice. Avem explicarea Domnului cu privire la pilda aceasta: El însuși este Semănătorul; cîmpul este lumea; sămînța cea bună sînt copiii împărăției; iar neghina reprezintă pe fiii Celui Rău.

Astfel, prima învățătură clară este că Satan face ca oamenii necredincioși să se alătore împărăției și să fie atît de amestecați cu cei sfinți, cu „copiii împărăției”, încît învățătura este să-i lași și pe unii și pe alții să fie împreună pînă la sfîrșitul veacului. Atunci Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor strînge din împărăția Sa toate lucrurile care sînt o pricină de poticnire și pe cei care fac nelegiuire. Aceștia vor fi aruncați în cuptorul de foc și acolo va fi plînsul și scrișnirea dinților. Atunci cei drepti vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor. Satan nu poate strica griul cel bun, nici nu-l poate împiedica să fie strîns în grînar; dar în această lume recolta este compromisă.

Cel Rău totdeauna face o lucrare de înșelare, de amestec, oriunde Dumnezeu își face o lucrare, așa că învățătura de a-i lăsa să meargă împreună nu are nimic a face cu tolerarea răului sau a unor persoane cu caracter rău în Adunare. Aici situația se prezintă în lume și îi privește pe cei care mărturisesc în afară că fac parte din „împărăția cerurilor”. Sînt alte părți din Scriptură tot atît de clare, arătînd că răul nu trebuie îngăduit în Adunare. De exemplu, cînd răul s-a manifestat în adunarea din Corint, îndemnul a fost: „înlăturați din mijlocul vostru pe răul acela” (1 Corinteni 5.13).

Un alt punct important este să înțelegem despre „fiii Celui Rău” că vor continua să fie în legătura aceasta pînă la sfîrșitul veacului și că la sfîrșit instrumentele folosite de Dumnezeu vor înlătura răul. Lucrul acesta arată încă o dată cît de zadarnică și amăgitoare este așteptarea ca lumea în întregul ei să fie adusă la Dumnezeu prin intermediul misionarilor, a Bibliei, a scrierilor creștine și a unor societăți, împreună cu predicarea evangheliei. Trimișii lui Dumnezeu nu vor schimba lumea, ci sînt trimiși „să cerceteze neamurile și să scoată din ele un popor pentru Numele Său” (Faptele Apostolilor 15.14) și apoi să-i învețe și să-i zidească pe cei care sînt scoși afară din lume. Desigur, este foarte important să avem gîndurile lui Dumnezeu cu privire la ce face El, pentru ca rugăciunile noastre, lucrarea noastră și așteptările noastre să poată fi la unison și în părtășie cu Domnul însuși.

Și aceasta nu va micșora deloc rîvna noastră. Evanghelia trebuie predicată pe deplin și fără plată oricărei făpturi de sub cer și oamenii trebuie îndemnați și invitați cu toată puterea pe care dragostea lui Hristos și dragostea pentru suflete o pot trezi în noi, rugînd pe oameni să se împace cu Dumnezeu (2 Corinteni 5.19). Da, cu atît mai mult zel, pentru că știm din pilde că Satan își dă toate silințele să împiedice lucrarea și că atunci cînd oamenii au adormit, Satan și-a realizat planul.

Pilda aceasta nu contrazice nădejdea creștinului cu privire la venirea Domnului Isus. Se spune: „culegeți întîi neghina” și astfel se lasă griul. Unii poate că nu văd cum se potrivește lucrul acesta cu biserica, știind că întîi ea este luată în cer, lăsînd jos pe pămînt pe cei necredincioși, potrivit epistolei către Tesaloniceni.

Explicarea este că aici este vorba de împărăție, și nu de biserică. Noi sîntem acum în amîndouă. Dar cînd vom fi răpiți ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh, potrivit cuvintelor din 1 Tesaloniceni 4.15- 18, împărăția încă va continua. Și sfârșitul veacului nu este decît după ce biserica va fi fost răpită. Știm din Scriptură că vor fi sfinți pe pămînt și după ce biserica va fi răpită. Astfel, ordinea evenimentelor este:

- vremea harului se sfîrșește prin răpirea bisericii,
- împărăția continuă și alții sînt aduși în împărăție,
- cei răi sînt luați mai întîi, la sfîrșitul veacului,
- Dumnezeu va așeza împărăția Sa în dreptate.

Astfel înțelegem că pilda aceasta se referă la împărăția cerurilor, și nu la biserică; că oamenii răi vor fi în împărăție pînă la sfîrșitul veacului — fiind lucrarea directă a Satanei; că ei vor fi pînă la urmă strînși și trimiși la pierzare. „Atunci cei drepti vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor — o poziție slăvită, desigur, dar care nu trebuie confundată cu slava care așteaptă pe cei care vor fi răpiți, ca să întîmpine pe Domnul în văzduh.

Mai învățăm de aici că acolo unde este prezent omul, dar fără Domnul Hristos, el adoarme repede și în jurul lui se petrece amestec, alături de grîu crește și neghină. Unde este prezent omul — iar Împăratul, Hristos, lipsește, este amestec între sfințenie și păcat. Cînd întîlnim în viața noastră amestec de ce este bun și de ce nu este bun, să stim că Domnul Hristos lipsește, nu ca Mîntuitor, ci ca Domn, care trebuie să stăpînească peste noi. Și dacă vrem să facem ordine în viața noastră, să nu smulgem neghina, ci să-L chemăm pe El să domnească peste noi.

Cînd neghina este o plantă mică alături de grîu, nu se pot deosebi; însă grîul nu se transformă în neghină și neghina nu se transformă în grîu. Dacă cineva este „grîu”, nu trebuie să-i spui: „Fii atent cum trăiești, ca nu cumva să devii neghină!” Dacă el este grîu, va fi grîu tot timpul; dacă este neghină, degeaba îl înveți să ducă o viață ca grîul.

Pilda grăuntelui de muștar

S-a spus că ar fi o dificultate să poți găsi un „grăunte de muștar” care ar crește destul de mare ca să se potrivească descrierii din pildă. (Se socoteste de cei mai mulți că ar fi Salvadora Persica, care are o sămîntă foarte mică, crește destul de mare încît în ramurile lui păsările își pot face cuiburi, iar boabele ei sînt folosite ca „muștar”. S-a găsit în apropiere de Marea Moartă un copac care corespunde descrierii acesteia.) Împărăția cerurilor a început ca un lucru mic, neînsemnat, atît în ochii lumii, cît și a celor care pretindeau că sînt poporul lui Dumnezeu pe pămînt. Totuși ea a crescut, încît a ajuns ca un copac cu „ramuri mari”. Singura dificultate este ce anume să însemne „păsările cerului”, însă găsim cheia înțelesului în pilda semănătorului. Și în ea întîlnim „păsările cerului” care mănîncă sămînta semănată pe drum și aceasta în interpretarea Domnului nostru înseamnă lucrarea Satanei (Marcu 4.15). Ele se arată a fi asociate cu ce este rău (compară și Faptele Apostolilor 10.12; Iacov 3.7; Apocalipsa 18.2). Și, așa cum am văzut clar în pilda griului și a neghinei cum s-au introdus cei răi, tot așa și aici, ei își găsesc adăpost printre ramurile copacului mare.

Copacul „cu ramuri mari” pare să indice în Scriptură o putere publică mare, ceva ce poate fi recunoscut de toți. Astfel, faraon și Asiria sînt comparați cu niște copaci mari (Ezechiel 31) și Nebucadnețar era un copac în mijlocul pămîntului și înălțimea lui era foarte mare (Daniel 4.10).

Numai să privim în jur la creștinătatea de nume, la așa numitele biserici “istorice” și vom vedea cît de mulți necredincioși sînt adăpostiți sub ramurile ei. Aceștia de asemenea nu sînt numai cei care vin să-si linistească oarecum conștiința, devenind religioși, ci mulți se găsesc în ramurile cele mai înalte ca loc și putere, îndrăznind să ia asupra lor „grija pentru suflete”. Dacă ar fi vorba de binecuvîntările legate de împărăție, fără îndoială că ar trebui să citim despre roadele care s-ar strînge din copac; dar nici un cuvînt nu se spune despre așa ceva. Este doar un simplu copac cu ramuri mari, în care păsările își găsesc adăpostul; nu devenind în fapt o parte din copac, ci simplu, găsindu-și adăpost printre ramurile lui — un simbol desigur al răului pe care-l vedem înjur. Dumnezeu să deschidă ochii celor care nu văd altceva decît progres și binecuvîntare. Orice binecuvîntare vine prin harul lui Dumnezeu, dar nu despre el vorbește pilda.

Este o paralelă între cele 7 pilde din Matei 13 și cele 7 biserici din Apocalipsa 2 și 3. Pilda grăuntelui de muștar se poate compara cu biserica din Pergam, care reprezintă compromisul cu lumea, unirea cu ea, creștinătatea devenind o putere în lume.

Pilda comoarei ascunse

Matei 13.44

Interpretarea dată deseori pildei acesteia este că atunci cînd un om vede ce valori sînt în Hristos, părăsește și lasă deoparte totul ca să-L poată avea pe Hristos.

Este evident că acesta este un punct de vedere greșit. Cum poate un om să vîndă „tot ce are”? Și dacă ar face așa, L-ar cîștiga el oare pe Hristos? Însăși părăsirea aceasta a toate nu este de ajuns. Citim: „chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic” (1 Corinteni 13.3). Iar invitația evangheliei este „să cumperi fără bani și fără plată” (Isaia 55.1). Creștinii sînt într-adevăr chemați să fie eliberați de orice legături pămîntești păgubitoare. Domnul nostru spunea: „Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe soția sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14.26). Dar nu înseamnă deloc că eu aș putea obține mîntuirea în felul acesta, ci după ce am mîntuirea sînt chemat să-L las pe Hristos să mă despartă de tot ce am (versetul 33) ca să fiu ucenic al lui Hristos sau un adevărat urmaș al Lui.

Pilda aceasta ne vorbește de Hristos ca Cel care găsește o comoară în poporul Său și de bucurie vinde tot ce are ca s-o poată cîștiga. Și într-adevăr, citim: „care pentru bucuria care-l era pusă înainte a suferit crucea, a disprețuit rușinea” (Evrei 12.2). „Cunoașteri harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8.9). Da, așa cum ne spune pilda, El a vîndut tot ce avea. Așa cum textul din epistola către Evrei ne dovedește, El a avut în vedere bucuria care li era pusă înainte, bucurie despre care vorbește pilda aceasta.

Trebuie într-adevăr să gîndim cine era Hristos și poziția pe care El o avea, El fiind Creator (toate au fost făcute prin El și pentru El) și Dumnezeu din veșnicie. Apoi să gîndim la Domnul nostru în umilirea Lui, în lupta Lui în grădină și la moartea Lui rușinoasă — fiind făcut păcat pentru noi și îndurînd ca Dumnezeu să-Si întoarcă fata de la El - pentru a putea înțelege ceva din ce L-a costat pe El ca să cumpere țarina în care era ascunsă comoara inimii Lui. În 1 Petru 1.18,19 citim că noi am fost răscumparați cu sîngele lui Hristos.

Iar pilda aceasta ne spune nu numai că un om a cumpărat comoara, ci a cumpărat și țarina în care era ascunsă comoara. Și în același capitol, Domnul Isus, explicînd pilda semănătorului, spune: „țarina este lumea”. Atunci, Domnul Hristos a cumpărat lumea — toată omenirea. Si aici este un adevăr important. Este întocmai cum un om bogat s-ar duce la o plantație de sclavi și, după ce pune jos toată suma de plată pentru toți sclavii, trimite vestea că a plătit prețul ca toți să fie liberi. În practică însă devin într-adevăr liberi cei care reprezintă „comoara”, nu „țarina”. Tot așa, Domnul nostru a cumpărat prin moartea Sa toată omenirea și a trimis pe slujitorii Săi să-i roage pe oameni să se împace cu Dumnezeu, dar oamenii preferă lanțurile Satanei și ispitele cu care el îi atrage.

Aceasta ilustrează de asemenea diferența dintre „a cumpăra” și „a răscumpara”. Unii înșală pe alții cu gîndul unei mîntuiri universale — în timp ce este o diferență mare între a cumpăra sclavi și a le oferi libertatea, și faptul practic de a-i scoate din sclavie. Citim despre unii — suflete pierdute — care tăgăduiesc pe Domnul care i-a cumpărat (2 Petru 2.1), în timp ce toți cei răscumparați sînt de pe acum strămutați din împărăția Satanei în împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu (Coloseni 1.13).

Deci Hristos este Cel care cumpără, sfinții Săi sînt comoara; toti oamenii sînt țarina. Cei aleși sînt numiți comoara ascunsă, căci nimeni nu putea gîndi că Hristos ar avea o comoară acolo unde totul era păcat și răutate. Învățătura despre biserică de asemenea a fost mult timp ascunsă. După cum citim, apostolul Pavel a făcut cunoscută „taina ținută ascunsă din veacuri și din generații” (Coloseni 1.26), apoi toți aveau să înțeleagă care este părășia tainei acesteia ascunsă în Dumnezeu înainte de începutul lumii (Efeseni 3.9). Deci Hristos a îndurat rușinea morții pe cruce — devenind sărac, pentru că a vîndut tot ce avea — dar El va avea cu Sine comoara aceasta, pe toți cei răscumparați ai Săi

din toate timpurile.

Pilda aluatului

Matei 13.33; Luca 13.20-21.

Pilda aceasta urmează grăuntelui de muștar și este asemănătoare în învățătura pe care ne-o dă. Știind că Scriptura peste tot folosește aluatul ca un simbol al răului, este surprinzător că pilda aceasta este atât de des explicată ca învățînd „lucrarea nevăzută a harului”. (Despre aluat citim în Matei 16.6,11, Marcu 8.15, 1 Corinteni 5.6-8, Galateni 5.9, de asemenea aluatul era interzis în toate jertfele aduse prin foc în Vechiul Testament: Leviticul 2.11. în Leviticul 23.17 s-ar părea să fie o excepție, însă aceste două piini coapte cu aluat reprezintă pe oamenii lui Dumnezeu, în care încă locuiește păcatul.)

Creștinii care se gîndesc la un progres universal, la îmbunătățire și la o lume care toată se va întoarce la Dumnezeu, cu greu pot să vadă că Domnul Hristos, în locul acestei perspective strălucite, a prezis mai întîi răul — răul în împărăția cerurilor și în biserică, privită sub răspunderea omului. Va fi într-adevăr un timp de binecuvîntare universală, așa cum știm (Isaia 11.9), dar nu înainte de a veni Domnul Isus din nou și va scoate afară din împărăția Lui toate lucrurile care sînt o pricină de păcătuire, așa cum ni se spune în Matei 13.41 și în alte texte.

În această pildă, o femeie este cea care pune aluat în trei măsuri de făină de grîu, iar în scrisoarea către biserica din Tiatira (a patra biserică și care corespunde cu această a patra pildă), Domnul Isus spune: „Tu lași ca Izabela, femeia aceea care își zice ea înseși prorociță, să învețe și să aducă pe căi greșite pe robii Mei...” Iar în capitolul 17 din Apocalipsa se spune despre Babilon că este mama prostituatelor. Femeia trebuie să stea în tăcere, nu să învețe pe alții (1 Timotei 2).

Fără îndoială, aluatul înseamnă doctrina rea (după cum „neghina” și „păsările cerului” înfățișează persoanele rele) și așa cum spune și numele, aluatul lucrează în mod secret, așa cum lucrează drojdia cînd este amestecată cu făina. Și poate cineva să fie atât de orb încît să nu vadă cît de mult sînt răspîndite învățăturile stricate în zilele noastre? Biblia este pusă uneori sub semnul întrebării și asaltată din toate părțile. În loc ca ea să ne judece (Ioan 12.48), oamenii o judecă, numind-o totuși Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu trebuie să ne mirăm atunci că tot felul de doctrine sînt prezentate de gîndurile oamenilor care au o atitudine cu totul străină și împotriva lui Dumnezeu. „Erezii nimicitoare” este chiar termenul lui Dumnezeu cu privire la relele care sînt asociate cu cei care se numesc popor al Său și prin „cuvinte înșelătoare” mulți sînt îndepărtați de calea cea dreaptă (2 Petru 2.1-3). Cît de necesar este atunci să fii în stare, prin Cuvînt și prin învățătura Duhului Sfînt, să deosebești tot ce nu este de la Dumnezeu și să te depărtezi de rău.

Nu trebuie să trecem cu vederea cuvîntul „toată” — toată plămădeala va fi cu aluat. Dar noi sîntem gata să gîndim că, deși fără îndoială mult rău este asociat cu Biserica de nume, o îndurare ni s-a dat ca noi să scăpăm. Dar aluatul este la lucru pînă ce întreaga plămădeală va ajunge plină de aluat. Duhul Sfînt care este în Biserică oprește acum întinderea răului. Dar după răpirea Bisericii va apare „omul păcatului” și creștinătatea întreagă va fi dospită.

Pilda vorbește despre „împărăția cerurilor”, nu se referă direct la Biserică. În adunare este cunoscută învățătura din 1 Corinteni 5: „Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Curățiți aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, după cum și sînteți, fără aluat” (versetele 6,7).

Sîntem înconjurați de rău și în pericol de a fi contaminați de el. Și putem vedea cum creștinii pot fi sub influența răului și cu totul inconștienți de el. Creștinii care subliniază prea mult adevărul într-un anumit punct nu se gîndesc că ar putea fi greșiți în alte puncte. Și apoi, cît de puțină considerație reală se acordă declarațiilor clare ale Scripturii cu privire la prezența răului în biserică. Sîntem deci îndemnați să punem la încercare duhurile, căci mulți proroci mincinoși s-au arătat în lume. Este datoria noastră deci să cercetăm orice lucru cu Cuvîntul lui Dumnezeu și să ținem cu tărie la ce este adevăr. Domnul să ne facă în stare să deosebim binele de rău, să alegem binele și să ne ferim de rău.

Domnul Isus a spus să ne ferim de aluatul fariseilor, care este fățărnicia și formalismul religios (Luca 12.1). De asemenea avem să ne ferim de aluatul saducheilor, care reprezintă rațiunea omului; și să ne ferim de aluatul lui Irod, omul dedat păcatului desfrînării și uciderii.

Pilda perlei de mare preț

Matei 13.45-46

Pilda aceasta se aseamănă foarte mult cu cea a comorii ascunse în țarină. Aici negustorul vinde tot ce are ca să aibă mărgăritarul (perla) de mare preț. Nu se vorbește de cumpărarea țarinei; numai perla este cea cumpărată, perla de mare preț.

Hristos este Cel care a căutat perla prețioasă. Israel a fost și va fi una din perlele lui Dumnezeu, dar El va avea și alte perle. Biserica este perla de mare preț — Mireasa, Soția Mielului — și Domnul nostru a vîndut tot ce avea ca s-o cumpere. Și cine ar putea spune ce se cuprinde în cuvintele acestea: „a vîndut tot ce avea”? Trebuie să privim la înălțimea din care a venit Hristos și la adîncimea în care a coborît și atunci niciodată nu vom uita cît de mult L-a costat pe Domnul Hristos să devină sărac. Putem doar să ne minunăm, să admirăm și să-L adorăm.

Sînt cîteva asemănări între o perlă și Biserică. Perla este produsul unui organism viu în scoicile unor moluște (stridii) care trăiesc în mări și oceane, așa cum nu este cazul cu nici o piatră prețioasă. Ea este produsă ca rezultat al suferinței stridiei, care înconjoară cu anumite substanțe un fir de nisip care a pătruns în ea; în felul acesta, în timp, se formează o perlă.

Originea nevăzută și joasă a perlei, în adîncurile mării, este o imagine a Bisericii: cei credincioși sînt mîntuiți din adîncimile păcatului.

Perla este o unitate, ea nu poate fi împărțită fără să fie distrusă.

Perla este o imagine a slavei viitoare. Cînd Se va arăta Hristos, ne vom arăta și noi împreună cu El în slavă (Coloseni 3.4).

Perla este un simbol al curăției.

Perla reflectă toate culorile curcubeului.

Ce binecuvîntat lucru este să știi că în mijlocul confuziei care domină, Hristos vede o perlă în cei răscumparați ai Săi! Și dacă Domnul Hristos a dat un preț atît de mare pentru această perlă, urmează ca și noi să privim pe orice credincios ca fiind o parte din această perlă de mare preț.

Pilda năvodului aruncat în mare

Matei 13.47-50

În Habacuc 1.14,15, oamenii erau comparați cu peștii mării iar Domnul Isus spusese ucenicilor Săi că va face din ei niște pescari de oameni.

În Scriptură marea înfățișează lumea. Năvodul acesta, evanghelia împărăției, prinde din mare tot felul de pești, unii buni și alții care nu sînt buni. Și în împărăție nu intră toți peștii. Trebuie notat că cei răi nu sînt descoperiți decît atunci cînd năvodul este tras pe țarm. Gîndul nu este că evanghelia ar găsi pe unii buni și pe alții răi (deși, nu este nici o îndoială, unii sînt mai morali decît alții), ci „la sfîrșitul veacului” unii sînt găsiți a fi răi, deși hotărît că Dumnezeu îi cunoscuse mai dinainte ca fiind răi.

Domnul Hristos dă El însuși interpretarea: „La sfîrșitul veacului, îngerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepți și-i vor arunca în cuptorul de foc; acolo va fi plînsul și scrișnirea dinților”. Sfîrșitul veacului nu este sfîrșitul perioadei de har, a Bisericii, ci a perioadei judecății din necazul cel mare, care precede împărăția de o mie de ani (aceasta este prezentată de Scriptură ca fiind „veacul viitor”).

Și la răpirea Bisericii se va face o alegere, dar nu vor fi aleși „peștii răi” dintre cei „buni”. La răpire se va alege ceea ce este bun dintre ceea ce se pare bun, iar alegerea nu se va face prin îngeri, pentru că Domnul Hristos Însuși va veni în văzduh ca să-Si ia Biserica. În pilda neghinei, cel rău fiind împreună cu cel bun, ni se vorbește despre lucrarea directă a Satanei; aici însă este un rezultat al vestirii evangheliei, așa cum un năvod este aruncat în mare. Fără îndoială, Satan e la lucru și aici, așa cum am văzut și în pilda semănătorului. Acolo, el fură sămînța; aici, se arată că ar avea succes, cînd permite alor săi să intre în năvodul evangheliei, deși ei rămîn ai săi. Mulți sînt atrași de evanghelie în felurite asocieri creștine — poate datorită unor predicatori atractivi sau ca să ia parte la un ritualism fără viață, ca să calmeze o conștiință puțin trezită — dar ei rămîn „răi”, n-au venit niciodată la Hristos, singurul care îi poate curăți de orice pată, datorită sîngelui Său.

Acum se vestește evanghelia harului, însă după răpirea Bisericii se va vesti evanghelia împărăției. Vor fi oameni care, fără să-și definească poziția față de Dumnezeu, vor accepta evanghelia împărăției, fără ca prin aceasta să capete calitatea de „pești buni”. Din nou este subliniat, ca și în pilda neghinei, prezența amestecului, oriunde se face o lucrare a lui Dumnezeu.

Pilda este, pe scurt, o pictură reală a judecății solemne a tuturor celor care vor fi găsiți strînși de glasul evangheliei la ceva care doar poartă numele lui Hristos. Dar cei drepți — făcuți drepți numai prin puterea de transformare a lui Dumnezeu — vor fi cu grijă strînși în vasele Sale. Nici imul nu va fi uitat sau trecut cu vederea! Dumnezeu este un Dumnezeu al valorilor reale, al lucrărilor autentice, al fondului, nu al formei. Pentru un timp se poate să fie un amestec, dar Dumnezeu nu rămîne indiferent față de felul cum ne purtăm noi.

Pilda robului nemilostiv

Matei 18.23-35

Pilda aceasta începe cu cuvintele „de aceea” și este astfel legată de ce se spune mai înainte. Petru venise la Domnul Isus și îl întrebă de cîte ori să ierte pe fratele care i-a greșit: pînă la șapte ori? Isus i-a răspuns: Nu îți spun pînă la șapte ori, ci de șaptezeci de ori cîte șapte, adică mereu. De aceea le-a spus pilda aceasta. Avem aici imaginea păcătosului cu mari datorii și care nu este în stare să plătească, iar promisiunile lui nu au nici o valoare. Singura nădejde este iertarea lui Dumnezeu. Dar robul acesta n-a înțeles cît de incapabil era și ce însemna iertarea din partea stăpînului. Purtarea lui arată că inima nu i-a fost atinsă de îndurarea și de iertarea împăratului; este un exemplu al unui om religios care nu cunoaște iertarea păcatelor într-un mod personal în sufletul lui. Noi, care am fost iertați de multele noastre păcate — zece mii de talanti — trebuie să iertăm datoria de o sută de dinari a fratelui nostru.

Proporția celor două sume menționate nu este desigur fără însemnătate. Un talant este egal cu 36 kilograme aur sau argint, deci zece mii de talanți înseamnă 360 mii kilograme de metal prețios — în timp ce 100 dinari reprezentau salariul mediu al unui muncitor pentru 100 de zile lucrate. Deci cît de mic este orice lucru pe care sîntem chemați să-l iertăm altuia, în comparație cu ce ne-a iertat nouă Dumnezeu! Împărăția lui Dumnezeu stabilește un anumit fel de relații personale, în care iertarea este fără limite. În pilda aceasta este un principiu peste care creștinii trec deseori: așa cum judecăm pe alții, așa vom fi și noi judecați (Matei 7.2). În Efeseni 4.32 citim: „Iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.” Iertarea Lui naște în noi dispoziția către iertare. În cîrmuirea Sa, Dumnezeu așa Se poartă cu ai Săi, chiar dacă sînt creștini. Harul lui Dumnezeu nu înlătură cîrmuirea Sa; principiul cîrmuirii lui Dumnezeu este arătat în toată Scriptura.

Unii poate simt o dificultate cu privire la faptul că robul nemilostiv trebuie să fie pedepsit, după ce fusese iertat, ca și cum iertarea lui Dumnezeu ar fi un fel de iertare condiționată, care ar putea fi retrasă dacă noi ne-am purta cu necredincioșie după aceea. Dar nu există un astfel de gînd în Scriptură. Trebuie să recunoaștem că omul este o ființă atît de decăzută încît dacă este iertat astăzi, el va face o altă datorie mîine. Aceasta o vedem exemplificată în Israel. În ziua ispășirii, păcatele evreilor erau ispășite și iertate. Cînd începeau iar să păcătuiască — și faptul acesta se întîmpla mereu — era nevoie de o amintire a păcatelor în fiecare an (Evrei 10.3) și trebuia să fie făcută o nouă ispășire și o nouă iertare să fie dată. Acum, jertfa unică a lui Hristos face desăvîrșit pentru totdeauna pe cel credincios. Dar pilda nu intră în subiectul îndreptățirii și al ispășirii.

Ultima parte a pildei a prezentat pentru unii altă dificultate, deoarece s-ar părea că neiertarea ar conduce la pierderea sufletului. Robul nemilostiv a fost dat pe mîna chinurilor, pînă ce va plăti tot ce era dator. Cine nu iartă, în adevăr se chinuiește singur, îngrozitor, chiar dacă este un credincios. Dar trebuie reținut faptul că în Scriptură, persoanele sînt socotite sub caracterul pe care ele însele și-l asumă. Aici,

persoanele despre care se vorbește sînt „robi” și pilda nu trebuie luată în afara legăturii pe care o are. Unii robi care numai cu numele sînt robi, pot fi în felul acesta nemilostivi și pot eventual să fie pierduți.

Și pilda se poate aplica acelor iudei cărora li s-au iertat cei „zece mii de talanți”, dar care nu vor să ierte pe cei dintre neamuri pentru datoria lor de „o sută de dinari”. Isus a spus pe cruce: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”, dar ei ca națiune n-au primit această iertare cînd li s-a vestit de către apostoli și apoi s-au opus vestirii evangheliei către neamuri (1 Tesaloniceni 2.16). Ei sînt aruncați acum, dați pe mîna „chinuiturului”, pînă ce vor plăti tot. Isaia 40.2 spune: „Vorbiți inimii Ierusalimului și strigați-i că timpul lui de suferință s-a sfîrșit, că nelegiuirea lui este iertată; căci a primit din mîna Domnului de două ori cît toate păcatele lui”.

Și este o lecție pentru noi toți. Să nu uităm datoria enormă de care am fost iertați. Robul nemilostiv „a ieșit afară” din prezența stăpînului său, altminteri n-ar fi îndrăznit să se lege de celălalt împreună slujitor cu el. Tot așa și noi putem uita ce ni s-a iertat și să nu iertăm pe fratele nostru de șaptezeci de ori cîte șapte. Cum am văzut, Dumnezeu în cîrmuirea Sa ne va judeca așa cum și noi am judecat pe alții. Cel milos va avea parte de milă și noi toți avem nevoie de milă pînă la sfîrșitul călătoriei noastre.

Pilda oii pierdute

Matei 18.10-14; Luca 15.4-7

Sîntem ajutați să înțelegem pilda aceasta și celelalte două din Luca 15 (dacă într-adevăr cele trei nu sînt decît o pildă, conform versetului 3), dacă observăm că ele urmează imediat după acuzația fariseilor și cărturarilor care spuneau: „Omul Acesta primește pe păcătoși și mănîncă împreună cu ei.” Da, binecuvîntat să fie Dumnezeu, El primește pe păcătoși, altminteri tu și cu mine n-am fi putut fi mîntuiți; și El mănîncă împreună cu ei (Apocalipsa 3.20).

Pilda aceasta este de o simplitate plină de frumusețe. Oamenii au fost comparați cu oile, cu mult timp înainte. „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53.6). Dar în pildă se discută nu atît de mult despre oaie, cît mai ales despre stăpînul ei, despre cineva care și-a pierdut oaia; el îi cheamă pe prieteni și le spune: „Bucurați-vă împreună cu mine!” Fără îndoială că oaia care fusese pierdută și apoi găsită era acum în condiții fericite, dar un cuvînt nu se spune despre ea; stăpînul ei și bucuria lui sînt pe primul plan.

Ea ne arată de asemenea atenția pe care păstorul care era stăpînul oii a dat-o unei singure oi. Ea este una din o sută, deci ai zice că nu este prea mare pierdere. Dar nici una din astfel de oi nu trebuie să fie pierdută. Nu se poate să rămînă un gol în inima Păstorului Celui Bun; oaia a trebuit să fie căutată și a fost căutată pînă ce a fost găsită. Nici chiar pentru o clipă nu putea fi îngăduit un astfel de gînd, că ea ar fi pierdută pentru totdeauna și niciodată nu va fi găsită. „Oile Mele în veci nu vor pieri”, spunea Domnul nostru. Nu, nici una măcar!

Da, cum am mai spus, păstorul este proeminent: dragostea lui, căutarea lui, bucuria lui. Și interpretarea este simplă și lipsită de posibilitatea de a se greși: va fi bucurie în ceruri pentru un singur păcătos care se pocăiește, mai mult decît pentru nouăzeci și nouă de oameni dreți.

Este și un alt cuvînt care ne cere atenție: oaia era pierdută. Cît de mult se cuprinde în acest singur cuvînt: pierdut! Domnul Isus spunea că El a fost trimis la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 15.24). Israel, cu toate privilegiile lui și cu Scriptura în mîini era descris ca pierdut. Și dacă lucrul acesta este adevărat cu Israel, desigur a fost și este adevărat cu toți cei fără Dumnezeu și fără nădejde în lume. Totuși acesta este ultimul adevăr pe care omul îl primește cu privire la sine însuși. Mulți pot să vadă și să înțeleagă că nu sînt ei chiar așa cum ar trebui să fie; dar gîndesc că este loc pentru îmbunătățire și este nevoie doar să schimbe o nouă foaie în viață. Dar este atît de înjositor să ți se spună că ești un păcătos pierdut și că ai nevoie de un Mîntuitor atotputernic! Și a spune ceva care să micșoreze din starea aceasta de „pierdut” nu poate duce decît la înșelarea sufletelor. Și într-adevăr, nu s-au rătăcit oamenii? Au ajuns la cele mai mari adîncimi ale degradării, la cele mai neînchipuite fapte de infidelitate, la toate pervertirile imaginației păcătoase. Nici un alt cuvînt nu va arăta starea lor ca oameni naturali și toate căile lor greșite, ca acest cuvînt „pierduți”.

Și este nevoie de cineva care să-i caute. Păstorul Cel Bun din pilda noastră „s-a dus” după oaia pierdută. O evanghelie profesională rece (dacă o putem numi așa) poate socoti că tot ce este necesar este să strigi după oaia pierdută, să-i spui că rătăcește și s-o îndemni la fapte bune acolo unde este, cu nădejdea zadarnică de a ajunge pînă la urmă unde trebuie.

Nu așa este cu Păstorul Cel Bun, El „S-a dus” după oaia pierdută pînă ce a găsit-o. Și chiar atunci, nu se încrede în puterile ei ca să-L urmeze, ci pune oaia pe umerii Săi și o aduce acasă, bucurîndu-se. El nu pune oaia pe drumul cel drept, ca s-o lase pe ea să facă restul. Nu, el o aduce, și nu la celelalte nouăzeci și nouă, ci chiar acasă, în siguranță deplină; apoi cheamă pe vecini să se bucure împreună cu ei de oaia care fusese pierdută.

Dar veți zice că Domnul nostru, în aplicarea pe care o face, spune că este bucurie în ceruri pentru orice păcătos care se pocăiește. Dacă ce am spus mai înainte este adevărat, unde are loc pocăința? Va fi în mod hotărît totdeauna pocăința, căci bunătatea lui Dumnezeu ne conduce la pocăință. În pildă, așa cum am văzut, ni se spune ce a făcut cel care și-a pierdut oaia și bucuria lui cînd a găsit-o.

Dar care sînt cei nouăzeci și nouă de oameni dreți care n-au nevoie de pocăință? Scriptura este foarte clară, că în ei înșiși nu se găsește nici unul drept, nici unul măcar. Dar au fost și sînt mulți care se consideră pe ei însisi așa și socotesc că nu au nevoie de pocăință. Așa erau cei care au adus Domnului acuzația care a făcut să se spună pilda aceasta: „Omul Acesta primește pe păcătoși și mănîncă împreună cu ei.” Găsim expresii asemănătoare și în alte părți, de exemplu „cel sănătos nu are nevoie de doctor”. Nu înseamnă că ar fi vreunul care să nu aibă nevoie de Hristos; dar ei se situau pe terenul acesta, că așa ar fi, și de aceea așa sînt tratați. Cel bolnav prețuiește tratamentul doctorului și cel pierdut are nevoie de un Mîntuitor.

Cuvintele pildei acesteia sînt puțin diferite în Matei față de cele din Luca 15. În Matei, un copilaș era în mijloc și Domnul Isus a spus: „Fiul Omului a venit să mîntuiască ce era pierdut.” Aici lipsesc cuvintele „să caute” care se găsesc în Luca. Un copilaș nu s-a avîntat în păcat ca un adult, totuși el a moștenit păcatul și are nevoie de mîntuire. Domnul Isus a murit pentru a mîntui pe copilași, iar îngerii lor sînt în ceruri, privind fața Tatălui. Aceasta ne face să dăm mai multă atenție copilașilor și să-i învățăm să-L iubească pe Mîntuitorul.

Pilda lucrătorilor în vie

Matei 20.1-16

În pilda aceasta este un verset care o explică: „Nu pot să fac ce vreau cu ce este al meu?” Dumnezeu în suveranitatea Sa împarte darurile Sale așa cum îi place. Domnul Hristos cheamă lucrători în via Sa la diferite ceasuri și El îi răsplătește potrivit suveranității Sale. Atît harul cît și răsplata sînt date în suveranitatea Lui. Nu se spune în această pildă că Domnul va răsplăti pe fiecare după lucrarea lui, așa cum citim în Luca 19.15 și în 1 Corinteni 3.8; aici, Domnul arată dreptul Său suveran de a răsplăti pe lucrători așa cum vrea El.

Răsplata dată celor de la urmă nu atinge drepturile celorlalți, căci cei care au fost angajați întîi ni se spune că au avut înțelegerea aceasta, să fie plătiți cu „un dinar pe zi”. Celorlalți li s-a spus că vor primi ce va fi drept și a fost un act de bunătate să dea și celor de la urmă mai mult decît meritau.

Aceasta stîrnete nemulțumirea oamenilor. Cei care se învoiseră cu un dinar au primit un dinar și deci nu aveau nici un motiv justificat să se plîngă. Și totuși ei nu puteau suporta să vadă pe alții primind tot atît cît ei. Acestora li se spune: „Este ochiul tău rău pentru că eu sînt bun?” Da, bunătatea lui Dumnezeu scoate în evidență răutatea omului care este gata în multe feluri să-L învinuiască pe Dumnezeu de nedreptate. Dar Dumnezeuul întregului pămînt va face desigur ce este drept; și El este Suveran și va împărți darurile Sale cînd vrea El și cum îi place Lui. În harul Său, El cheamă pe unii în ceasul al unsprezecelea și le dă și lor la fel ca celor chemați mai devreme.

Răsplătirile nu sînt date după timpul lucrat, ci după credincioșia față de posibilitățile primite. Cel chemat în ceasul al unsprezecelea nu avusese ocazia să lucreze mai înainte.

Petru întrebă (capitolul 19.27): „Iată, noi am lăsat toate și Te-am urmat; ce vom avea noi?” Dar lucrarea pentru Domnul nu trebuie făcută pentru răsplată, deși El ne asigură și de harul răsplătirii. Lui Avraam, Domnul i-a spus: „Eu sînt răsplata ta cea nespus de mare” (Geneza 15.1). Și a-L vedea pe El așa cum este, aceasta este o răsplată pe care El o dă tuturor celor care sînt ai Săi, acesta este dinarul dat fiecăruia.

Domnul cheamă pe slujitorii Săi în via Sa la diferite perioade. Omul trebuie să fie chemat de Dumnezeu să slujească, să nu plece la lucru ne trimis. Și este un privilegiu să slujești Domnului din anii tinereții.

Ultimele cuvinte din această pildă sînt: „Tot așa, cei din urmă vor fi cei dintîi, și cei dintîi vor fi cei din urmă; pentru că mulți sînt chemați, dar puțini sînt aleși.” Aceleași cuvinte sînt spuse și în capitolul 19.30, pilda fiind încadrată de ele. Dumnezeu este Dăruitorul harului și El îl dă așa cum îi place, cînd vrea și unde vrea El. Iudeii au fost cei dintîi, acum ei sînt cei din urmă. Pavel era ca imul născut înainte de timp și totuși el a devenit un apostol deosebit.

Fiecare să fie mulțumit să stea în locul în care l-a pus Dumnezeu, socotind un har să fie trimis de Dumnezeu să lucreze în via Sa și apoi să caute să arate credincioșie în lucrarea aceasta. Și în timp ce se va bucura de harul care i s-a dat lui, va fi fericit să recunoască harul dat și altora, căroră Dumnezeu l-a plăcut să-i aleagă și să-i înzestreze cu daruri mai mari decît ale lui. Să nu fie ochiul nostru rău pentru că Dumnezeu este bun.

Pilda celor doi fii

Matei 21.28-32

Avem însăși explicarea Domnului Isus pentru pilda aceasta. Marii preoți și bătrînii poporului veniseră la El să-l întrebe cu ce autoritate lucra. El intrase cu o zi înainte în Ierusalim în triumf, împlinind prorocia care spune: „Iată, Împăratul tău vine la tine, blînd și călare pe un măgar, pe un măgaruș, mînzul celei de sub jug.” Haine fuseseră așternute pe jos împreună cu ramuri de copaci și mulțimea strigase: „Osana, Fii lui David! Binecuvîntat este Cel care vine în numele Domnului! Osana, în cele preainalte!” Apoi El S-a dus în templu și a scos afară pe cei care vindeau și cumpărau și a răsturnat mesele schimbătorilor de bani; dar a vindecat pe orbii și pe șchiopii care au venit la El. Față de toate acestea, marii preoți s-au arătat mînioși și de dimineață l-au întrebă cu ce autoritate a făcut El lucrurile acestea.

Atunci Domnul Hristos le-a pus o întrebare privitoare la Ioan. Și pentru că ei nu puteau sau nu vroiau să-l răspundă, nici El nu le-a spus cu a cui autoritate făcuse lucrurile acelea. Dar El a dorit să le spună ceva. „Ce gîndiți? Un om avea doi fii...”

Marii preoți și bătrînii erau cei care spuneau: „Mă duc, doamne!” și nu se duceau. Poporul trebuia să țină seama de ce spuneau cărturarii și fariseii, căci ei stăteau pe scaunul lui Moise (capitolul 23.2), dar nu trebuiau să le urmeze exemplul; ei „nu s-au dus”. Ei erau niște conducători orbi pentru niște orbi și nu trebuiau urmați. Si Domnul însuși avea să răspundă la întrebarea pe care le-o pusese. „Ioan a venit la voi pe calea dreptății și nu l-ați crezut” și de aceea nici nu urmau pe Hristos. De altă parte, cei care nu se socoteau a fi ceva — vameșii și prostituatale — l-au crezut pe Ioan care a mărturisit despre Isus și au intrat în împărăția lui Dumnezeu înaintea lor. Pilda aceasta vorbește în mod evident împotriva căpeteniilor lui Israel.

Dar vedem aceeași mare pretenție în zilele noastre. Oamenii din poziții suspuse în așa numitele biserici pretind că sînt preoții lui Dumnezeu pe pămînt, dar nu sînt mulți dintre ei orbi? Prin mărturia lor, ei spun: „Mă duc, doamne!”, dar cînd vedem ce contrast este între creștinism și creștinătate, înțelegem că mulți dintre ei „nu se duc” și că îndrumează greșit pe cei care ar vrea să știe calea vieții. Omul are nevoie de viață înainte de a putea într-adevăr să meargă și să lucreze în via lui Dumnezeu, oricît de pretențioasă ar fi mărturia lui. Trebuie întîi să fii un om în Hristos, și după aceea vei putea răspunde la chemarea de a lucra în via Lui.

Pilda viticultorilor

Matei 21.33-45; Marcu 12.1-12; Luca 20.9-19

Cuvintele Domnului ne dau și interpretarea pildei acesteia: „Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi (iudei) și va fi dată unui popor care va aduce roadele cuvenite". Acesta a fost rezultatul, după nereușita repetată a obținerii de roade de la viticultori și după ce în final, cu toată îndelunga răbdare a stăpînului, ei s-au arătat răzvrățiți pe față și ucigași.

Imaginea este luată din Orient, unde oamenii de obicei nu plătesc în bani închirierea pămîntului, ci în roade — un anumit procent din ce dă pămîntul, potrivit naturii solului și altor condiții. În unele cazuri se putea plăti și în bani, așa cum citim în Cîntarea Cîntărilor 8.11: „Solomon avea o vie la Baal-Hamon; a încredințat via unor păzitori și fiecare trebuia să aducă pentru rodul ei o mie de arginți." Și versetul 12 pare să arate proporția care trebuia să fie pentru cel care lucrează și pentru cel care este stăpîn. „Via mea, care este a mea, este înaintea mea. Cei o mie de arginți să fie ai tăi, Solomon, și două sute fie celor ce păzesc rodul." Ar fi fost ca în pilda noastră, atunci cînd proprietarul pune la dispoziție via, teascul, turnul și toate, în afară de muncă. Dar cînd terenurile arabile sînt arendate în Orient, un procent mai mic decît acesta este plătit pentru chirie, muncitorii trebuind să caute sămîntă, unelte etc. și să muncească; în acest caz urma să se plătească a zecea parte din produse.

Situația unui proprietar care pune la dispoziție toate lucrurile și care pretinde cea mai mare parte din produse se aplică la ceea ce Dumnezeu a făcut pentru Israel. El i-a luat ca pe niște aramei gata să piară (Deuteronom 26.5), a făcut totul pentru ei și apoi era normal să primească roade.

Citim că „după ce au auzit pildele Lui, preoții cei mai de seamă și fariseii au înțeles că Isus vorbea despre ei." Nu se putea să nu înțeleagă aplicarea pildei acesteia, deoarece ei citiseră în prorocul Isaia 5.1,2: „Voi cînta Preaiubitului meu cîntarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie, pe un deal foarte roditor. I-a săpat pămîntul, l-a curățit de pietre și a sădit în el vițele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei și a săpat și un teasc; aștepta să-i facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici."

Cuvintele acestea sînt foarte mișcătoare: „Ce as mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, cînd Eu mă așteptam să producă struguri buni?" Nu mai era îndreptare; gardul era rupt, zidurile dărîmate și via părăsită. Nu putea să fie vreo greșeală din partea aceluia care era stăpînul viei. „Via Domnului Oștirilor era casa lui Israel și bărbații lui Iuda sînt planta plăcerii Lui.

El Se aștepta la judecată și iată, sînge vărsat; la dreptate și, iată, strigăte de apăsare!"

În zilele cînd Domnul Isus era pe pămînt, Israel nu avea decît să privească înapoi și să vadă că prorocia aceasta se împlinise. Israel nu era în acel timp o vie înfloritoare, nici o vie plină de roade; fusese așa altădată, cel puțin într-o anumită măsură. Acum ei aveau să audă că pedeapsa îi amenința. Ei se purtasera rău cu prorocii lui Dumnezeu, i-au ucis cu pietre pe cei trimiși, iar acum Fiul era prezent înaintea lor. Cum se vor purta cu El? El a fost piatra care avea să devină capul unghiului, dar pe care zidarii aveau s-o lepede. El era piatra de care ei s-au împiedicat și au căzut, cînd El era printre ei în har; cînd va veni însă în judecată, cei care L-au lepădat vor fi sfărîmați.

Dar deși căpeteniile lui Israel au înțeles că Domnul vorbea despre ei și deși văzuseră prorocia lui Isaia împlinită chiar în mijlocul lor, totuși toate acestea n-au avut urmări asupra lor. Ei căutau mereu să pună mîna pe El, dar se temeau de popor, în felul acesta ei arătau cît de dreaptă este pilda, Împărăția lui Dumnezeu (nu a cerurilor, căci ei n-o aveau) avea să fie luată de la ei și „dată unui neam care va aduce roadele cuvenite".

Cît de caracteristică este expresia aceasta: „să punem stăpînire pe moștenirea lui", „moștenirea va fi a noastră"! Da, omul — și în cazul acesta omul religios — dorește să înlăture orice control al lui Dumnezeu, să pună mina pe stăpînire și să-și urmeze liber căile lui stricate. Omorîrea lui Hristos este culmea păcatului omului: firea omului s-a dovedit fără nădejde de rea.

O lecție folositoare putem învăța din pilda aceasta. Dumnezeu a întrebat ce ar mai fi putut face pentru Israel? Și nu am putea întreba și noi: ce ar fi putut face mai mult pentru Biserica Sa? Cînd privim la ce era la început și la ce este încă în gîndul lui Dumnezeu — „stîlpul și temelia adevărului", „trupul lui Hristos", „un singur trup", „casa Lui" etc. — și vedem starea ei de ruină și de stricăciune, nu putem decît să ne întristăm, să ne smerim, că Hristos va trebui să spună către cea care poartă numele de Biserica Sa: „Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, te voi vărsa din gura Mea".

Pilda nunții fiului de împărat

Matei 22.2-14

Aici împăratul este Dumnezeu, iar fiul pentru care se face sărbătoare de nuntă este Hristos. Pregătind sărbătorile de nuntă, împăratul vrea să dea cînte Fiului Său: este nunta Fiului Său. Cu scopul de a slăvi pe Fiul Său, Dumnezeu vrea să dea binecuvîntări oamenilor. Iar noi, dacă avem vreo binecuvîntare, o primim numai în Hristos Isus, datorită Lui. Cei dinții invitați au fost iudeii: vestirea evangheliei avea să înceapă la Ierusalim. Dar cei invitați au arătat toată indiferența: n-au ținut seama de invitație, unul s-a dus la ogorul lui, altul la negustoria lui, alții s-au răzvrătit și s-au purtat rău cu cei trimiși la ei, tot așa cum întîlnim și în pilda viticultorilor. Numai că acolo Dumnezeu căuta roade de la ei, din cauză că primiseră o situație privilegiată; aici era o invitație la sărbătoare. Dar în amîndouă pildele ei s-au arătat la fel de răi: Domnul nostru a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit.

Și totuși, ce stăruitoare invitație! Iar și iar sînt înștiințați: „Iată, am pregătit ospățul meu; juncile și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sînt gata. Veniți la nuntă!" Dar răspunsul a fost indiferența, refuzul, răzvrătirea. Împăratul s-a mîniat pentru tratamentul pe care l-au primit trimișii Săi și și-a trimis oștile să distrugă pe acei ucigași și să le ardă cetatea. Aceasta știm că a avut loc întocmai cînd a fost distrus Ierusalimul, în anul 70.

Dar Dumnezeu nu vrea ca Fiul Său să nu fie onorat printr-o sărbătoare de nuntă: robii Săi au fost trimiși la drumuri și au adunat pe cîți i-au găsit — morali și imorali — și camera de sărbătoare s-a umplut cu oaspeți. Într-un cuvînt, aici Dumnezeu iese cu vestea bună afară la neamuri, în harul Său.

Dar a fost unul dintre cei care acceptaseră invitația și care totuși nu avea haina de nuntă. O mică dificultate se poate ivi în partea aceasta a pildei, dacă nu se știe că era obiceiul ca cel care era gazda să pună la dispoziția invitaților și îmbrăcămintea. Era obiceiul ca oamenii să apară înaintea împăratului într-o îmbrăcămintă potrivită și aici împăratul era cel care invitase la masă.

Desigur, nu era de așteptat ca persoanele aduse înăuntru de pe la drumuri să aibă haine de nuntă. Erau atît buni, cît și răi; puteau fi bine îmbrăcați sau în zdrențe, dar nici unul nu putea avea o haină potrivită pentru o astfel de nuntă. Aceasta ne amintește de Iosua, în Zaharia 3: el era îmbrăcat cu haine murdare — și Isaia ne spune că toate faptele bune ale oamenilor sînt niște cîrpe murdare înaintea lui Dumnezeu — dar acestea au fost înlăturate și el a fost îmbrăcat cu o haină pe care însuși Dumnezeu o pregătise. Așa trebuie să fie la nunta pe care Dumnezeu o face pentru Fiul Său. El îngrijește de toate, căci este limpede arătat în Biblie că nimic din ce ar putea pregăti omul nu s-ar potrivi cu o astfel de sărbătoare glorioasă. Dar în lumina Scripturii, cît de ciudat apare că unul a neglijat sau a refuzat îmbrăcămintea cea potrivită. El este imaginea unui om religios, fără Hristos. Astfel de persoane sînt alături de copiii lui Dumnezeu — se adună cu ei, se roagă împreună cu ei — dar într-o zi vor fi găsiți fără haina de nuntă: fără mîntuire, fără Hristos. Dumnezeu să le deschidă acum ochii! Religia fără Hristos va conduce doar spre întunericul de afară, unde este plînsul și scrișnirea dinților. În contextul general al pildei este de considerat că nunta semnifică o manifestare a bucuriei; și evanghelia este o chemare la bucurie.

Expresia „Veniți! toate sînt gata” spune de lucrarea împlinită a lui Hristos, care la cruce a cîștigat o mîntuire veșnică pentru cei care răspund invitației de a veni la El.

Pilda talanților

Matei 25.14-30

Pilda aceasta este foarte asemănătoare cu cea a minelor (Luca 19), numai că aici unul primește cinci talanți, altul doi și altul un talant, potrivit abilităților (capacităților) lor diferite, în timp ce în Luca fiecare primește cîte o mină. În vechime unii robi primeau răspunderi mari de la stăpînii lor. Aici robul cel leneș își îngroapă talantul „în pămînt”, în Luca îl înfășoară „într-un ștergar”. Aici robii credincioși sînt puși „peste multe lucruri” și intră în bucuria stăpînului lor, în Luca sînt puși „peste cetăți”.

Aceasta arată că nu toți au aceeași capacitate, dar toți au același Domn căruia să-l slujească și toți trebuie să aibă același zel în slujba Stăpînului lor. Și Domnul nu cheamă pe cineva la o lucrare deosebită, fără să-i fi dat și anumite abilități.

Aici este arătată bunătatea suverană a Domnului. Desigur, ar fi mai mult decît o răsplată bogată să stăpînești peste „multe lucruri”, dar este adăugat că ei intră în bucuria stăpînului lor — fiind aduși într-o imediată apropiere de El. Cine ar putea spune ce va fi aceasta?

Sîntem chemați să ne folosim talanții pentru Domnul, în timpul cînd El este absent. Pilda aceasta urmează celei a celor zece fecioare: deci să folosim talanții primiți, nu să dormim. Cînd El Se va întoarce, ne va întreba cum am folosit acești talanți. S-ar putea să ai numai un talant: folosește-l cu credincioșie și nu așa cum mulți sînt ispițiți să dorească daruri mai multe sau mai diferite și în felul acesta neglijează pe cele pe care le au. Și Domnul își va arăta aprobarea divină cînd Se va reîntoarce și ne va face să fim părtași propriei Sale bucurii.

Vedem că un pericol deosebit este, așa cum spune pilda aceasta, pentru cel care avea numai un talant. Pare să fie prea mic în comparație cu darurile altora și poate fi folosit pentru lucruri care nu se văd de ochii noștri muritori. Dar Dumnezeu vede. El a dat talantul potrivit „abilității” robului, tot așa cum a fost dat și celor care au mai mulți. Și un astfel de om n-ar putea folosi doi talanți, dacă ar fi primit doi; lucrarea lui este să-l folosească pe cel primit. Domnul să ne facă să folosim darurile pe care El ni le-a dat, în dependență de El însuși, de Dumnezeul Cel viu.

Ca și în pilda minelor, și aici toți primesc daruri. Lucrul acesta se potrivește cu ce se spune în Efeseni 4.16, unde ne este prezentată imaginea unui trup în care fiecare încheietură își aduce contribuția.

Fiecare are o slujbă de împlinit și fiecare trebuie să facă ce îi aparține în mod special. Și nici unul nu este atît de neînsemnat încît cel care se crede mai avansat să poată spune: Eu n-am nevoie de tine!

Da, părțile care gîndim că ar fi de mai puțină cinste primesc mai multă cinste. Totul este atît de armonios, încît nu poate să existe un mădular de prisos și nici nu poate lipsi vreunul (1 Corinteni 12).

Nu ne îndoim că multe din plîngerile de lipsă de daruri ar înceta cînd fiecare ar folosi cu credincioșie ca pentru Domnul ceea ce are. Ni se spune de asemenea „să urmărim darurile cele mai bune”. Dar cine nu este credincios în cele mici nu poate primi ce este mai mare. Iar talantul robului leneș este dat celui care primise zece talanți. Să nu uităm de asemenea că și Timotei avea nevoie de îndemnul de a-și înflăcăra darul (2 Timotei 1.6), altfel ar fi fost lăsat nefolositor. Sînt multe nevoi în multe locuri, dar cine poate spune cît de mulți talanți sînt îngropați în pămînt, în lucrurile pămîntești? Domnul să ne trezească simțul nevoii și al răspunderii personale.

Stăpînul se va întoarce și vom da socoteală de lucrarea noastră. „Toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească răsplata pentru lucrurile înfăptuite în trup, potrivit cu binele sau răul pe care-l va fi făcut” (2 Corinteni 5.10). Și apostolul adaugă: „De aceea și căutăm să-l fim plăcuți, fie că rămînem acasă, fie că sîntem departe de casă.”

Ca și în pilda minelor, toți cei care și-au luat un loc de slujitori sau au pretins că sînt vor fi judecați ca slujitori. Robul viclean spunea că știa el că stăpînul este un om „aspru”. Cu atît mai mult era vinovat: avea un talant care nu-i aprăținea și de teamă l-a ascuns în pămînt. Acest rob nu cunoaște adevăratele calități ale Stăpînului și această lipsă l-a condus pe o cale greșită, iar acum aducea tot felul de scuze ca să-și acopere necredincioșia. Totul se pare greu pentru cel viclean și leneș, care îl învinuiește pe Dumnezeu că ar fi nedrept. De aceea este numit rob leneș și viclean și este trimis în întunericul de afară, unde este plînsul și scrișnirea dinților. Acest rob este condamnat potrivit cuvintelor lui.

Dar cei credincioși intră în bucuria Stăpînului lor, o compensare bogată, desigur, căci orice lucru mărunț pe care îl putem face aici pentru Cel căruia îi datorăm totul, nu este prea neînsemnat pentru un astfel de Stăpîn.

Pilda celor zece fecioare

Matei 25.1-13

Sensul direct al acestei pilde se înțelege chiar din primele ei cuvinte: „Atunci împărăția cerurilor se va asemana...” „Atunci”, din context înțelegem că este vorba de timpul cînd Domnul Hristos va veni pe pămînt să așeze împărăția. Din Cuvîntul lui Dumnezeu în general și din context înțelegem că împărăția este precedată de o judecată pe care Domnul Hristos o exercită asupra celor vii, a celor care vor fi atunci în lume, la venirea Lui.

În ordine cronologică, întîi are loc judecata casei lui Dumnezeu: Judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu", apoi are loc judecata celor vii, premilenială, și după aceea judecata celor morți, postmilenială.

Pilda aceasta se referă la judecata celor vii, premilenială, după ce Dumnezeu încheie socotelile cu casa Sa. La judecata celor vii vor fi judecați cei din lume, în general, căroră le-a fost vestită evanghelia împărăției lui Dumnezeu, nu evanghelia harului.

În capitolul 25 din Matei este vorba de judecata celor vii din poporul ales al lui Dumnezeu. În urma acestei judecăți rezultă rămășița credincioasă din poporul Israel, care intră în camera de nuntă împreună cu Domnul Hristos, ca sa se bucure la sărbătoarea Lui.

Criteriul după care se face această judecată este corespondența sau necorespondența dintre mărturia exterioară exprimată de lumina candelii, și puterea de viață spirituală a acestei lumini, reprezentată în pildă de untdelemn. Unele fecioare aveau doar obiectul care să facă lumină, candela, iar celelalte fecioare aveau și puterea acestei lumini; și puterea luminii este viața.

În măsura în care mărturia exterioară se potrivește cu un fond de viață spirituală, ele sînt admise să intre în camera de nuntă. În măsura în care este numai pretenția mărturiei, este numai candela, fecioarele sînt refuzate atunci cînd Se prezintă Mirele. Candela fără untdelemn înlătură pretenția participării la nuntă, așa cum numele de popor al lui Dumnezeu, fără viață din Dumnezeu, nu dă dreptul să se bucure de împărăția lui Hristos pe pămînt. Mulți dintre evrei se vor prezenta atunci ca aceste fecioare, la o ușă închisă, pentru că se vor prezenta numai în numele faptului că aparțin poporului lui Dumnezeu. Dar lucrul acesta nu este de ajuns.

Pentru fixarea momentului despre care vorbește pilda, ne ajută două aspecte pe care le înțelegem din context.

În primul rînd, Biserica reprezintă Mireasa, ea fiind aici subînțeleasă ca venind împreună cu Mirele. Dar în pildă nu este vorba de Mireasă, ci de fecioarele acelea care împlinesc o slujbă la sărbătoarea nunții, prin asemănarea obiceiului practicat în Israel. A aplica pilda aceasta Bisericii înseamnă a transforma poziția pe care o au credincioșii din vremea de har și a încurca locul și rostul lucrurilor prezentate clar în Cuvîntul lui Dumnezeu. Mireasa nu va fi refuzată niciodată atunci cînd Se va prezenta Mirele, dar este posibil să fie refuzate unele fecioare, care au doar candelă, iar nu și untdelemn împreună cu candelă.

Celălalt aspect care ne ajută să fixăm acest moment este prezentat de cuvintele Domnului Hristos în capitolul 24, cu care începe de fapt această înlănțuire de gînduri. Timpul venirii Domnului Hristos pentru instaurarea împărăției Lui este comparat cu zilele lui Noe, în care lumea era împărțită în trei cete. Prima ceată este reprezentată de Enoh, care a fost răpit în cer înainte de potop și ne înfățișează Biserica, care va fi răpită de pe pămînt înaintea judecăților care se vor desfășura după aceea. A doua ceată este Noe și familia lui, care semnifică pe poporul Israel, prezervat prin judecata ce se va exercita pe pămînt. Și cea de-a treia ceată este: lumea, care suportă judecata lui Dumnezeu într-un chip total.

Domnul spune că la fel va fi, ca în zilele lui Noe, cînd rămăseseră două cete: lumea și ceea ce semnifică familia lui Noe, poporul ales al lui Dumnezeu.

Biserica va fi fost răpită înainte de vremea judecății lui Dumnezeu, despre care se spune în pildă.

Dar ce pot învăța cei credincioși de acum din această pildă? Foarte multe lucruri. Mireasa trebuie să-L aștepte pe Domnul Isus, dar nu așa cum așteptau fecioarele acestea, ci așa cum se cuvine pentru Mireasă. Este deosebire între Mireasă, care așteaptă momentul fericit să fie vîna cu Mirele ei, și între aceste fecioare care-L așteaptă să-și facă slujba pentru El.

Cum îl așteaptă cei credincioși de acum pe Domnul Hristos? Aș putea spune că mai mult nu-L așteaptă! Dar a folosi pilda aceasta pentru un îndemn ca ei să-L aștepte pe Domnul Hristos, este cu totul nepotrivit. Este ca și cum ai aprinde o lumină ca să lumineze soarele sau să faci o referire la niște slujnice, ca să privești pe cei care reprezintă stăpîna casei, Mireasa sărbătorită.

Cei credincioși îl așteaptă pe Domnul Hristos în chip real, atunci cînd se lasă lucrați de Duhul Sfînt. Așteptarea Domnului Hristos nu este un lucru natural. Se spune în Scriptură: „Duhul și Mireasa zic: „Vino!” În măsura în care cel credincios trăiește cu arvuna Duhului Sfînt, el poate spune „vino” Domnului Hristos, așa cum spune întîi în ființa lui Duhul Sfînt al lui Dumnezeu. Deci îndemnul este să lăsăm Duhul lui Dumnezeu să stăpînească viața noastră. Celelalte îndemnuri vor fi vorbe goale și nu vor avea vreun rezultat, dacă nu este lucrarea Duhului Sfînt în cei care sînt ai Domnului Hristos.

De multe ori, cînd ne gîndim la venirea Domnului Hristos, ne oprim îndeosebi la scăparea noastră din starea în care ne aflăm, să fim scutiți de un trup de suferință, să fim scăpați dintr-o stare de sărăcie, de neputință, scoși din certuri, din scandaluri, din alte asemenea lucruri, dar nu doar să-L dorim pe Domnul Hristos ca pe Cel mai mare dor al nostru. Și numai Duhul Sfînt poate realiza acest sentiment spiritual în cei credincioși.

Un alt lucru pe care am putea să-l reținem este: o comportare înțeleaptă nu este să fii asigurat în formă. Cele cinci fecioare nechibzuite, într-un fel și-au asigurat cele necesare slujbei lor, dar Domnul le clasifică nechibzuite. Tot așa, să porți numele de creștin, să vii la adunare, să cînti, să citești, să te rogi împreună cu cei credincioși este asigurarea de formă, este purtarea candelii; dar numai atît n-are nici o valoare. Trebuie ceva de fond, altminteri este o comportare nechibzuită, neînțeleaptă.

Ca să fii gata în momentul în care va veni Hristos, trebuie să fii oricînd; altfel nu vei fi gata nici în momentul în care va veni El. Dar ești gata, nu purtînd candela, ci ești gata prin untdelemnul pe care-l porți, adică prin Duhul Sfînt care este în tine. Contează nu ceea ce faci, că tu ești treaz sau veghezi, că porți sau nu candela, că-L aștepti sau nu pe Domnul Hristos; acestea sînt faptele noastre, dar nu pe baza lor vom fi răpiți. Contează dacă ai sau nu ai untdelemn, adică dacă ai sau nu pe Duhul Sfînt pus ca pecete peste tine; însă oricine a crezut în Domnul Hristos are și pecetea Duhului Sfînt. Contăm deseori sau încercăm să ne slujim de faptele noastre. Spunem între altele: „Trebuie să veghezi, că altfel nu te ia Domnul Hristos!” E fals aceasta, e minciună! Nu așa! El te ia dacă ai Duhul Sfînt, nu dacă veghezi sau nu veghezi. Te ia dacă ai Duhul Sfînt și nu te ia dacă ai doar candela, doar pretenția. Dacă ai Duhul Sfînt, te ia, sigur, căci El știe să Se uite la fondul lucrului, nu la forma exterioară, la pretenție, la fapte. Și El te va face să și veghezi.

O comportare nechibzuită este să-ți faci socoteli exacte doar în ultimul moment. Iată un alt lucru pe care-l învățăm de la aceste fecioare. Pînă la urmă cele nechibzuite au înțeles că trebuie untdelemn și s-au dus să-și cumpere, dar era prea tîrziu. Ce bine e să-ti faci socoteala exactă nu atunci, ci acum!

Aceasta este valabil pentru cei care-și zic că sînt credincioși, dar nu sînt, ca și pentru cei care vor să fie, dar tot amîină să fie credincioși. Este un timp al judecății chibzuite: acum. Dacă pierzi acest timp, totul este degeaba.

Un om nechibzuit, care n-are untdelemn, nu este recunoscut atunci cînd bate la ușă. Dar nu este recunoscut pentru că n-a fost niciodată cunoscut. Domnul Hristos spune răsplat acestor fecioare: Nu vă cunosc! Poate voi Mă cunoașteți, știți Cine sînt, voi așteptați pe Mire, ați învățat că trebuie lucrul acesta, dar Eu nu vă cunosc... De ce? Pentru că nu aveau untdelemn, pentru că aveau doar candelă, pentru că aveau doar exteriorul și n-aveau fondul lucrului. „Domnul cunoaște pe cei ce sînt ai Săi” după pecetea pusă pe cei ai Săi, înfățișată în această pildă prin prezența untdelemnului, iar nu prin prezența candelăi.

clickbible.org